

Arrest

nr. 236 656 van 9 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 2 januari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN .

Gehoord de opmerkingen van verzoekster en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 2 juni 2019 België binnen met haar paspoort en verzoekt op 6 juni 2019 om internationale bescherming. Op 28 november 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 2 december 2019 aan verzoekster aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten. Volgens uw verklaringen heeft u tot 15 mei 2018 in de deelstaat Tachira in Venezuela gewoond, samen met uw moeder. In 2014 begon u farmacie te studeren aan de Universiteit de los Andes in Merida. Tijdens uw studieperiode huurde u een kamer in een appartement in Campo Elias in Merida in Venezuela.

Van 2012 tot 2014 was lid van de politieke partij Copei. U had geen functie binnen de partij Copei, u nam deel aan activiteiten die de partij organiseerde. In 2014 werd u lid van de studentenbeweging Movimiento 13 de Marzo, waar u een administratieve functie had. U verzorgde de sociale mediakanalen en stond mee in voor het reclamewerk. Jullie ijverden voor een betere situatie voor de studenten. U en de studentenvereniging kregen regelmatig commentaar en kritiek via jullie sociale mediakanalen van mensen die het niet met jullie eens waren. Tijdens veel van de activiteiten die u met de studentenbeweging organiseerde, werden jullie lastiggevallen door de colectivos die ervoor trachten te zorgen dat jullie bijeenkomsten niet konden plaatsvinden. Wanneer jullie vredevolle betogingen organiseerden probeerden de Venezolaanse autoriteiten jullie dat met geweld te beletten. Omdat de universiteit waaraan u studeerde bekend stond als anti-regime, kwamen de colectivos er regelmatig langs om de aanwezigen te bedreigen, de infrastructuur te vernielen en ervoor te zorgen dat de lessen niet konden doorgaan. Omdat u niets wou oplopen dat uw gezondheidstoestand nog ernstiger kon maken, verliet u de universiteit. Het werd voor u te gevaarlijk om nog naar de universiteit te gaan. Eind 2017 besloot u om uw studies stop te zetten.

Omwille van uw politieke voorkeur kende u problemen met uw burens. Uw buurman R. (...) stookte regelmatig ruzie en u en uw moeder werden regelmatig door hem beledigd. U vreest dat hij u ook fysiek kan aanvallen.

In juni 2014 werd er bloedkanker bij u vastgesteld. Van 2014 tot 2016 werd u hiervoor behandeld in het universitair ziekenhuis in Merida. U werd hiervoor mede ondersteund door de Badan foundation die op uw vraag op zoek ging naar medicatie. Sinds 2016 werd de medicatie voor uw ziekte moeilijker te verkrijgen. De overheid had een nieuw systeem opgezet en u diende zich eerst te registreren via het telefoonnummer 0800. Vervolgens moest u de carnet de la patria aanvragen om nog toegang te krijgen tot medicatie. U volgde beide procedures om toegang tot medicatie te verkrijgen, maar u verklaart niet verder te zijn geholpen door de overheid.

U besloot zelf een communicatiecampagne op te zetten om aan medicatie te geraken. Via uw sociale mediakanalen zoals twitter en facebook riep u mensen op om medicatie te doneren. U heeft ook een oproep gelanceerd via het tv-kanaal Globo Vision. Via deze campagne kreeg u medicatie van andere, voor u onbekende, inwoners van Venezuela. Ook deze toevoer aan medicijnen raakte uitgeput, waardoor u in 2018 besloot om naar Argentinië te gaan. U vertrok op 15 mei 2018 met de bus naar Colombia om van daar uw reis verder te zetten naar Argentinië, waar u in Buenos Aires bij familie verbleef. U verkreeg een verblijfsvergunning van twee jaar, maar ook in Argentinië werd uw toegang tot medicatie beperkt.

Op 1 juni 2019 verliet u Argentinië om met het vliegtuig via Nederland naar België te komen. Op 6 juni 2019 vroeg u in België internationale bescherming aan.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: attest militant Copei (kopie), carnet de la patria (kopie), twitterberichten en mails (uitprint), inschrijving universiteit (kopie), vliegtuigticket en betaalbewijs (origineel), nieuwsartikelen (kopie), identiteitskaart (kopie), toestemming foundation (kopie), medische documenten (origineel), verblijfskaart Argentinië (kopie), paspoort (origineel) en een verbetering van de vragenlijst tijdens uw eerste interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. U verklaart een alleenstaande vrouw te zijn met leukemie.

Bijgevolg werd er u een specifieke steunmaatregelen verleend, uw dossier werd met voorrang behandeld door het CGVS.

In het kader van onderhavige procedure kan redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u in Venezuela slechts in beperkte mate politiek actief was. U was een militant voor de politieke partij Copei, maar u heeft nooit een functie heeft opgenomen binnen de politieke partij Copei (DVZ vragenlijst, vraag 3.3.; CGVS, p. 14). Bij de studentenbeweging Movimiento 13 de Marzo voerde u administratieve taken uit. U stond in voor de reclamecampagnes, organiseerde vergaderingen en beheerde de sociale mediakanalen van de studentenbeweging (CGVS, p. 14).

Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en critici van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (zie IACHR, Situation of Human Rights in Venezuela: Democratic Institutions, the Rule of Law and Human Rights in Venezuela - Country Report van december 2017, pag. 1; 6 t.e.m. 26; 84 t.e.m. 133, beschikbaar op <https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/Venezuela2018-en.pdf> of op <https://reliefweb.int> ; OCHCR, Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int> ; de COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> ; de COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; en OHCHR : Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ohchr.org> blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie, detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wiens deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van de het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

In uw geval haalt u aan dat bij elke online campagne die u voerde er commentaar kwam van mensen die het niet met jullie eens waren. Er werden discussies gevoerd, maar u heeft geen andere problemen gekend dan verbale geschillen (CGVS, p. 14). U heeft nooit persoonlijke problemen gekend met de overheidsdiensten of de colectivos omwille van uw politiek activisme.

U verwijst louter naar de algemene situatie in uw omgeving (CGVS, p. 15). Uit de stempels in uw paspoort blijkt bovendien dat u op 15 mei 2018 op legale wijze uit Venezuela bent vertrokken.

Uit uw verklaringen blijkt aldus niet dat u omwille van uw politieke voorkeur persoonlijk gevisieerd werd door de ordediensten in Venezuela. U legt een attest voor ter ondersteuning van uw verklaring dat u reeds zes jaar militant bent bij de partij Copei (document twee), doch blijkt uit dit document niet dat u hier enige problemen door heeft gekend. Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden met de ordediensten omwille van uw politieke voorkeur en uw ondersteunend werk voor de studentenbeweging Movimiento 13 de Marzo. Uw politieke voorkeur staat hier niet ter discussie, maar de door uw voorgelegde documenten tonen geenszins aan dat u persoonlijk in het vizier van de Venezolaanse autoriteiten terecht kwam of zou kunnen komen in de toekomst.

Wat betreft de commentaren die u moest aanhoren van uw buurman R. P. (...), dient te worden vastgesteld dat uit uw verklaringen blijkt dat dit louter verbale woordenwisselingen betroffen waarbij uw buurman u verwijten naar het hoofd slingerde (CGVS, p. 11, 15-16). U stelt dat dit begon toen u stond aan te schuiven om een Carnet de la Patria (document drie) af te halen (CGVS, p. 11). U verklaarde dat uw buurman u verbaal heeft aangevallen (CGVS, p. 11). Uit uw verklaringen blijkt echter niet dat uw buurman u, noch uw familie ooit fysiek heeft aangevallen (CGVS, p. 16). Uw buurman riep regelmatig naar u en uw moeder als jullie buiten kwamen (CGVS, p. 15-16). U herhaalt dat het louter om verbale discussies ging (CGVS, p. 16). Hoewel bijzonder betreurenswaardig, zijn de door u aangehaalde incidenten met uw buurman gezien bovenstaande vaststellingen onvoldoende ernstig om gekwalificeerd te worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uw verklaringen dat uw buurman u bij een terugkeer naar Venezuela plots fysiek zou kunnen aanvallen en/of afpersen, kunnen dan ook niet overtuigen. U verklaarde namelijk zelf dat uw familie die daar nog woont, uw moeder en neef en nicht, geen problemen kennen met uw buurman (CGVS, p. 17). Wat betreft de problemen die u aanhaalde omwille van uw politieke voorkeur, namelijk pesterijen door uw buurman, kan aldus worden opgemerkt dat deze onvoldoende zwaarwichtig zijn om te kunnen gewagen van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Daarnaast vreest u voor uw leven omdat u in Venezuela geen toegang hebt tot medicatie voor de behandeling van uw ziekte (CGVS, p. 9-10).

U verklaarde dat de problemen die u kende om toegang te krijgen tot medicatie golden voor iedereen met dezelfde medische problematiek als u (CGVS, p. 12, 16). U verklaarde dat u samen met uw moeder grootschalige mediacampagnes heeft opgezet om alsnog aan medicatie te geraken, wat gedurende enige tijd lukte (CGVS, p. 10, 13). Uw moeder schreef verschillende instanties aan om uw medische problematiek aan te klagen, waaronder e-mails naar het kabinet van de eerste minister (CGVS, p. 13). U legt verschillende voorbeelden hiervan neer (CGVS, p. 3). U verklaarde hierdoor geen problemen te hebben gekend met de autoriteiten (CGVS, p. 13). U herhaalde dat voor zover u weet, niemand met uw ziekte er medicatie kreeg, of men nu een voorstander of een tegenstander van het regime was (CGVS, p. 16). U haalde wel aan dat op de radio en televisie reportages werden uitgezonden waarbij mensen medicatie of andere dienstverlening ontvingen, maar u kon niet zeggen of het daarbij om de geneesmiddelen ging die u nodig had (CGVS, p. 16).

Wat uw medische problemen betreft waarbij u aanvoert dat aangepaste medicatie en behandelingen in Venezuela ontbreken, wijst het CGVS er vooreerst op dat de beoordeling van deze problematiek een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is, zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of uw medische problemen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Venezuela en dus al dan niet een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 EVRM. Voor de beoordeling van de door u aangehaalde medische problemen dient u zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, hetgeen u tevens werd uitgelegd tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS (CGVS, p. 18).

Tenslotte verklaarde niet terug te kunnen gaan naar Venezuela omdat de situatie aan uw universiteit te onveilig is en u er niet kan studeren (CGVS, p. 10). U stelde dat het de Tupamaros colectivos zijn die de situatie aan uw universiteit onveilig maakten (CGVS, p. 9-10). U bracht hierbij echter geen concrete op uw persoon betrokken feiten aan.

U verklaarde dat het niet iets is wat u persoonlijk is overkomen (CGVS, p. 15). Uit uw verklaringen blijkt dan ook geenszins dat u in geval van terugkeer naar Venezuela een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt omwille van uw studies aan de universiteit.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precarie omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het

vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> en COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde departementen, zoals onder meer de deelstaat Tachira waarvan u afkomstig bent. Tachira, grenzend aan Colombia in het zuiden kende in 2018 een moordcijfer van 81,4 per 100.000 burgers. Tachira wordt net zoals de rest van het land gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel. Verder komt ook rekrutering door criminele bendes en politieel geweld er veelvuldig voor.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela in het algemeen, en in Tachira in het problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er actueel in Venezuela geen sprake is van een internationaal of binnenlands

gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Tachira, Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. U verklaart namelijk zelf geen persoonlijke problemen te hebben gekend met de colectivos, u kon geen voorbeelden geven van situaties waarbij u problemen kende met de colectivos (CGVS, p. 15). U verklaarde voorts dat u nooit persoonlijke problemen heeft gehad en nooit in een confrontatie bent terecht gekomen (CGVS, p. 15). De colectivos hebben u nooit lastiggevallen aan uw huis (CGVS, p. 15).

De overige door u voorgelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Uw paspoort en identiteitskaart bevestigen enkel zaken over uw identiteit en herkomst, dat wordt hier niet betwist. De verblijfskaart van Argentinië toont aan dat u in Argentinië heeft verbleven, hetgeen hier evenmin wordt betwist. Het vliegtuigticket toont aan dat u met het vliegtuig naar België bent gekomen, hetgeen niet wordt betwist. De nieuwsartikelen die u voorlegt hebben geen enkele impact op uw persoonlijke asielmotieven gezien het een algemeen nieuwsbericht is. U wordt hier niet in vermeld (CGVS, p. 3). Het inschrijvingsbewijs van de universiteit toont aan dat u daar gestudeerd heeft, wat hier niet in twijfel wordt getrokken. Uw medische documenten, de verklaring van de Foundation en de sociale mediacampagne afdrukken staven louter uw verklaringen over uw ziekte, hetgeen hier evenmin wordt betwist.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd aan het administratieve dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Tevens is verzoekster van mening dat de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

Tegen de vaststelling in de bestreden beslissing dat zij maar in een ‘beperkte mate’ politiek actief was, voert verzoekster aan dat zij meerdere online campagnes en protesten voerde waarop zij voortdurend kritiek kreeg. Zij begrijpt dan ook niet dat de commissaris-generaal kan stellen dat zij geen gevaar zou lopen bij een terugkeer naar Venezuela en meent dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming erg onredelijk is te werk gegaan.

Voorts laat verzoekster gelden dat uit “het UNHCR rapport” blijkt dat het deelnemen aan betogingen en het organiseren van protesten voor de Venezolaanse autoriteiten wel degelijk volstaat om iemand als opposant te zien en te vervolgen.

Ook meent zij dat de schrijnende en mensonterende situatie in Venezuela niet kan genegeerd worden. Zij wijst erop dat de overheid er niet in slaagt om de broodnodige basisnoden te voorzien en haar veiligheid te garanderen. Zij stelt verder dat zij ernstig ziek is en dat de Venezolaanse overheid haar niet kan voorzien in haar basisnoden, zoals medicatie en behandeling. Zij citeert uit de notities van het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) (p. 11-12) en licht toe dat zij lijdt aan bloedkanker en hiervoor medicatie en behandeling nodig heeft, die zij door de desastreuze politieke en humanitaire situatie in Venezuela niet kan krijgen. Zij wijst er tevens op dat zij zonder adequate behandeling binnen zes maanden zou sterven en dat zij mits behandeling een gelijkwaardige levensverwachting heeft als haar leeftijdsgenoten, wat zij staft aan de hand van een medisch getuigschrift (stukkenbundel verzoekster, stuk 3).

Zij meent dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met haar specifieke omstandigheden en met de situatie waarin zij zou terechtkomen indien zij zou worden teruggestuurd naar Venezuela. Een terugkeer naar haar land van herkomst zou volgens verzoekster haar doodsvonnissen betekenen.

Ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de algemene socio-economische situatie in Venezuela, laat verzoekster gelden dat de High Commissioner for Human Rights van de VN in een rapport van juni 2018, waaruit zij vervolgens citeert, een ontluisterend beeld schetst van de actuele situatie in Venezuela. Daarna citeert verzoekster uit de nieuwe *'Guidance Note'* van UNHCR van mei 2019, waarin UNHCR volgens haar bevestigt dat de situatie in Venezuela verslechterd is en dat mensen afkomstig uit Venezuela niet mogen worden teruggestuurd naar hun land van herkomst. Zij verwijt de commissaris-generaal hierover te zwijgen en acht het onbegrijpelijk dat zij volgens de commissaris-generaal niet minstens in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Dat de situatie in Venezuela compleet uit de hand gelopen is, blijkt volgens verzoekster ook uit de laatste gebeurtenissen, waarna zij een aantal persberichten citeert. Hieruit zou blijken dat de mensen wanhopig zijn en sterven van de honger, terwijl hun president koste wat kost internationale hulp blijft weigeren, dat iedereen die kan, zelfs militairen en politieagenten, overloopt naar de buurlanden om asiel aan te vragen, dat meer dan 3,4 miljoen burgers uit wanhoop de vlucht namen naar andere landen, en dat het protest ook in april en mei 2019 verder blijft escaleren.

Verzoekster verwijt de commissaris-generaal ten slotte de COI Focus *"Venezuela. Veiligheidssituatie (addendum)"* van 1 juli 2019, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, niet goed gelezen te hebben. Zij citeert uit bladzijde 10 van deze COI Focus en acht het onbegrijpelijk dat de commissaris-generaal hieruit geen enkele conclusie meent te moeten trekken.

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage bij het verzoekschrift wordt een medisch getuigschrift van 15 oktober 2019 (stuk 3) als nieuw stavingstuk gevoegd.

2.2.2. Op 28 mei 2020 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij samen met de COI Focus *"Venezuela. Situation socio-économique"* van 20 april 2018 en andere informatie over de situatie in Venezuela.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *"een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie"* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013

betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen verzoekster al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekster verklaart in hoofdzaak om gezondheidsredenen uit Venezuela vertrokken te zijn. Zij lijdt aan bloedkanker en vreest voor haar leven omdat zij in Venezuela geen toegang heeft tot medicatie voor de behandeling van haar ziekte. Daarnaast haalt verzoekster aan dat zij in Venezuela niet kon studeren wegens de problemen die er op de universiteit waren met gewapende groepen zoals de *colectivos*. Ook haalt zij aan dat zij lid was van de studentenbeweging *Movimiento 13 de Marzo*, waar zij een administratieve functie had, en dat zij van 2012 tot 2014 lid was van de politieke partij *Copei*. Zij zou omwille hiervan regelmatig ruzie hebben gehad met en beledigd zijn geweest door haar buurman.

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekster de vluchtelingenstatus geweigerd omdat zij er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat er in haar hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van het Verdrag van Genève bestaat, nu (i) zij in Venezuela slechts in beperkte mate politiek actief was en het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling, zodat een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming noodzakelijk blijft, (ii) zij geen andere problemen heeft gekend dan verbale geschillen en nooit persoonlijke problemen heeft gekend met de overheidsdiensten of de *colectivos* omwille van haar politiek activisme, (iii) zij op legale wijze uit Venezuela is vertrokken, (iv) de door haar voorgelegde documenten geenszins aantonen dat zij persoonlijk in het vizier van de Venezolaanse autoriteiten terechtkwam of in de toekomst zou kunnen komen, (v) de door haar aangehaalde incidenten met haar buurman onvoldoende ernstig en zwaarwichtig zijn om gekwalificeerd te worden als een vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, (vi) haar problemen om toegang te krijgen tot medicatie voor iedereen met dezelfde medische problematiek als haar golden, (vii) zij door het aanklagen van haar medische problematiek geen problemen heeft gekend met de autoriteiten, (viii) zij zich voor de beoordeling van de door haar aangehaalde medische problemen dient te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, zij (ix) over de situatie aan haar universiteit geen concrete op haar persoon betrokken feiten aanhaalde, zodat niet blijkt dat zij in geval van terugkeer naar Venezuela een gegronde vrees voor vervolging loopt omwille van haar studies aan de universiteit, en (x) de overige door haar voorgelegde documenten hieraan niets kunnen wijzigen. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoekster op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontcrachten. Het komt nochtans aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het poneren van een vrees voor vervolging, het omkeren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal en het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het CGVS gegeven verklaringen, blijft verzoekster daartoe echter in gebreke.

Door aan te voeren dat zij meerdere online campagnes en protesten voerde, weerlegt verzoekster niet dat zij slechts een administratieve functie had bij de studentenbeweging *Movimiento 13 de Marzo* en dat zij nooit een functie heeft opgenomen binnen de politieke partij *Copei*. Verzoekster verklaarde tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS dat zij bij de organisatie *Copei*, waarvan zij volgens haar verklaringen tussen 2012 en 2014 lid was, deelnam aan vergaderingen en hielp bij verkiezingscampagnes, het maken van reclame en het uitdelen van brochures, doch dat zij geen functie had binnen de partij (administratief dossier, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14).

Over de studentenbeweging verklaarde verzoekster dat zij zich bezig hield met administratieve taken en met vreedevolle protesten. Haar taken hier bestonden (onder meer) uit het verspreiden van brochures via sociale netwerken, het maken van reclame voor verkiezingscampagnes via sociale netwerken en het uitnodigen voor samenkomsten van studenten of marsen (*ibid.*, p. 14). Hieruit kan niet blijken dat haar politiek activisme “*verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie, detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.*”. Verzoekster toont dan ook niet aan dat de commissaris-generaal onredelijk te werk is gegaan door te oordelen dat zij in Venezuela slechts in beperkte mate politiek actief was.

Voor zover verzoekster betoogt dat uit “*het UNHCR rapport*” blijkt dat het deelnemen aan betogingen en het organiseren van protesten voor de Venezolaanse autoriteiten volstaat om iemand als opposant te zien en te vervolgen, wijst de Raad erop dat zij nalaat dit rapport bij het verzoekschrift te voegen en te duiden uit welke passage van dit rapport dit volgens haar zou blijken. In de nieuwe ‘*Guidance Note*’ van UNHCR van mei 2019, waaraan verzoekster in haar verzoekschrift refereert, kan de Raad een dergelijk standpunt niet terugvinden. Verzoekster toont dan ook niet aan dat in de bestreden beslissing foutief wordt gesteld dat het loutere feit dat een verzoekster in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaat om erkend te worden als vluchteling en dat een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming bijgevolg noodzakelijk blijft.

Ook door te herhalen dat zij ernstig ziek is en aan de hand van een nieuw medisch stuk (stukkenbundel verzoekster, stuk 3) te stellen dat zij zonder adequate behandeling binnen zes maanden zou sterven, slaagt verzoekster er niet in de pertinente motieven van de bestreden beslissing hierover te weerleggen of te ontkrachten.

Het betoog van verzoekster is bijgevolg niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van haar vluchtrelaas, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekster geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.3.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat zij niet aantoonde dat zij persoonlijk in het vizier van de Venezolaanse autoriteiten terechtkwam of zou kunnen komen in de toekomst, dat haar problemen met haar buurman onvoldoende ernstig zijn om te worden gekwalificeerd als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, dat haar problemen om toegang te krijgen tot medicatie voor iedereen met dezelfde medische problematiek als haar golden en dat zij door het aanklagen van haar medische problematiek geen problemen heeft gekend met de autoriteiten.

In de mate dat verzoekster zich baseert op de algemene socio-economische en mensenrechtensituatie in Venezuela om een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen, en in dit verband citeert uit informatie waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd en uit rapporten en persberichten waaraan zij in het verzoekschrift

refereert, stelt de Raad vast dat de teneur van deze informatie in dezelfde lijn ligt als de informatie in het administratief dossier en deze waaraan in de aanvullende nota van verwerende partij wordt gerefereerd. Hieruit blijkt dat de socio-economische situatie in Venezuela is geïmplodeerd, dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

Wat betreft de falende publieke gezondheidszorg in Venezuela, wijst de Raad op artikel 48/4, § 1, van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.” (eigen onderlijning)

Inzake haar medische problemen dient verzoekster zich bijgevolg te richten tot de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, zoals in de bestreden beslissing ook terecht wordt beargumenteerd.

Voorts benadrukt de Raad de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (EHRM van 23 maart 2016, nr. 43611/11, *“F.G. e.a. / Sweden”*, §§ 111-112).

Bij arrest nr. 59166/12 van 26 augustus 2016, *“J.K. e.a. / Sweden”*, §§ 79-81, bevestigt het EHRM deze algemene principes inzake artikel 3 (§ 79) zoals uiteengezet in *“Saadi v. Italy ([GC] no. 37201/06, §§ 124-133, ECHR 2008) and, most recently, in F.G. v. Sweden ([GC], no. 43611/11, ECHR 2016)”*. Het risico moet reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten *“are not able to obviate the risk by providing appropriate protection”* (zie EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, *“NA. / The United Kingdom”*, § 110; EHRM 20 januari 2009, nr. 32621/06, *“F.H. v. Sweden”*, § 102; en EHRM 29 april 1997, nr. 24573/94, *“H.L.R. / France”*, § 40). Het EHRM benadrukt nog dat (§ 80) deze hoge drempel tevens geldt wanneer het gevaar uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot nationale autoriteiten. Ten slotte stelt het EHRM ook nog dat artikel 3 van het EVRM geen beoordeling uitsluit van een eventuele interne hervestiging (§ 81 *The Court reiterates that Article 3 does not, as such, preclude Contracting States from placing reliance on the existence of an internal flight alternative in their assessment of an individual's claim that a return to his country of origin would expose him to a real risk of being subjected to treatment proscribed by that provision (see Salah Sheekh v. the Netherlands, no. 1948/04, § 141, 11 januari 2007; Chahal v. the United Kingdom, 15 november 1996, § 98, Reports 1996-V; and Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, §§ 67-68, ECHR 2001-II)*). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM 30 oktober 1991, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, *“Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk”*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 4 december 2008, nr. 20113/07, *“Y./Rusland”*, § 79; EHRM 28 februari 2008, nr. 37201/06, *“Saadi/Italië”*, § 131; EHRM 4 februari 2005, nrs. 46827/99 en 46951/99, *“Mamatkulov en Askarov/Turkije”*, § 73; EHRM 26 april 2005, nr. 53566/99, *“Müslim/Turkije”*, § 68).

Te dezen kan verzoekster niet stellen dat zij een kwetsbare persoon is die leefde onder bijzonder benarde, inhumane omstandigheden. Noch kan zij aantonen dat er omwille van de benarde socio-economische omstandigheden in Venezuela een positieve intentie, of verregaande onverschilligheid, zou bestaan om haar persoonlijk aan een onmenselijke of vernederende behandeling te onderwerpen.

Verzoekster stelt evenmin dat zij geheel afhankelijk was/is van overheidssteun (onder andere via het systeem van de '*carnet de la patria*'), of dat zij buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften, waardoor zij in een toestand van achterstelling zou terechtkomen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (cf. EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, "*Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*", § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, "*Salah Sheekh / Nederland*", § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, "*M.S.S. / België en Griekenland*", § 254).

De Raad neemt aan dat de ernstige tekortkomingen in het publieke gezondheidsstelsel en de voedselbedeling geweld kunnen meebrengen, temeer gezien de civiele groeperingen die ingeschakeld worden bij de verdeling van goederen en geneesmiddelen. Te dezen wordt in de bestreden beslissing evenwel vastgesteld dat uit verzoeksters verklaringen over haar profiel en haar familiale/financiële situatie in Venezuela niet kan worden afgeleid dat er in haar hoofdte ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van die aard is dat zij, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijke en vernederende behandeling loopt. Verzoekster betwist deze vaststelling niet en brengt in haar verzoekschrift geen concrete elementen of argumenten aan die het tegendeel aantonen.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij in Venezuela, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële behoeftigheid. Verzoekster toont niet aan een onmenselijke of vernederende behandeling te vrezen.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in de informatie uit het rechtsplegingsdossier wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoekster *in concreto* dient aan te tonen dat er wat haar betreft in haar land van herkomst een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat, alwaar zij in gebreke blijft.

2.3.3.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Zoals terecht wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, bestaan er geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Tachira (Venezuela) een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, nu uit niets blijkt dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

De diepe economische en politieke crisis in Venezuela is immers niet het gevolg van een gewapend conflict maar veeleer van de activiteiten van de huidige en vorige Venezolaanse regeringen en het wanbeheer van de Venezolaanse economie. Zoals nog blijkt uit de COI Focus "*Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)*" van 1 juli 2019, waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd, beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. De oppressie gaat uit van de staat, zoals het leger, de staatsveiligheidsdiensten of nog groeperingen als de "*Colectivos chavistas*" en de *megabandas*, die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen. Voorts draagt niet enkel de mate van wetteloosheid in Venezuela bij tot het politiek geweld maar ook tot het criminele geweld. De Raad kan aannemen dat de druggerelateerde criminaliteit in sommige delen van het land bijzonder ernstig is (zie de COI Focus "*Venezuela: Situation Sécuritaire*" van 4 april 2019, waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd). In de mate dat verzoekster citeert uit de "*Guidance Note on International Protection Considerations for Venezuelans – Update I*" van UNHCR van mei 2019, merkt de Raad op dat nergens in dit document geadviseerd wordt om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden. Hierin wordt opgeroepen om ontheemde Venezolanen op te vangen en hen toegang te verlenen tot de asielpprocedure, zodat personen die een nood aan internationale bescherming hebben als zodanig erkend worden en beschermd worden tegen refoulement.

Verder onderkent UNHCR een aantal profielen die mogelijks in aanmerking komen voor internationale bescherming onder het Verdrag van Genève "*depending on the circumstances of the individual case*". Een individuele beoordeling van elke nood aan internationale bescherming blijft bijgevolg noodzakelijk. Hoe dan ook, er kan uit de informatie in het rechtsplegingsdossier niet worden afgeleid dat thans in Venezuela een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.3.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.6. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.8. Waar verzoekster in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juni tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

D. DE BRUYN